

Qui té por de les prostitutes?

Escrit per Beatriz Gimeno, activista feminista i LGTB
divendres, 6 de maig de 2016 01:03

Foto:conflictopolitico.com

OPINIÓ

Aquest és el títol d'un article publicat recentment per [Josué G. Pérez](#) en dos mitjans de comunicació. Després de la lectura d'aquest article no quedava clar qui les hi té por.

El que queda clar és que l'article hauria de dir cridant ¿Qui té por de les feministes abolicionistes? Jo diria que a les prostitutes no les tem ningú i, si de cas, les úniques que poden fonamentadament tenir algun temor en aquest negoci són elles mateixes, per la seva pròpia seguretat i benestar. A les prostitutes no les temen els clients, per descomptat, que en gran nombre les usen amb despreocupació. Ni les tem l'església; encara estem per escoltar a un alt càrrec eclesiàstic carregar contra aquesta institució que l'església sempre ha considerat inevitable. Ni les tem la dreta neoliberal, que la veu com el paradigma de l'empresa i l'emprenedoria. No les han de témer gaire tampoc els grans poders, el poder polític, el poder econòmic, que no només no han fet mai res per combatre la seva existència, sinó que l'han convertit en el segon negoci mundial i, molt sovint, l'han regulat i controlat per lucrar-se d'ell. No sé qui té por de les prostitutes, la veritat. El que veig és l'antic, i ja molt trillat truc de presentar una institució d'ordre, una institució permesa, encoratjada, regulada, fomentada, normalitzada, sancionada culturalment, i recolzada per tots els poders del món, com transgressora i

Qui té por de les prostitutes?

Escrit per Beatriz Gimeno, activista feminista i LGTB
divendres, 6 de maig de 2016 01:03

contrahegemònica. I sí, malgrat aquesta permissivitat, les dones que es dediquen pateixen un important estigma social que les hi dificulta la vida encara més.

Per què estigmatitzar una cosa que es vol que hi hagi? Per diverses raons. No n'hi hauria prou amb aquest article per explicar la funcionalitat de l'estigma prostitucional en el control patriarcal de la sexualitat de les dones; és ben coneguda. A més d'això, la transgressió és, en tot allò referent a la sexualitat, valor afegit. Convertida la prostitució en una mega indústria transnacional que busca augmentar constantment la demanda, la transgressió apareix com un element bàsic per augmentar aquesta demanda buscada. En fi, per aquí també llegim. A Bataille en aquest cas. L'estigma forma part, per als puters, del gaudi de la prostitució. Si les dones en prostitució fossin per als puteros com les seves dones, els seus núvies o les seves germanes, llavors ... la prostitució possiblement no existiria.

L'ús de dones devaluades és part del que la prostitució ven i ofereix, plusvàlua de gènere. És aquí, en l'ús de dones que el sistema patriarcal prèviament s'ha devaluat en on es troba la diferència entre tenir sexe amb una igual i amb una desigual. Així que no, aquests homes que van de putes i que deixen en els fòrums de puters, molt abundants i molt explícits, la seva opinió sobre aquestes dones, no les semblen témer-. Simplement les menyspreen, alguns les odien, cap les veu com els seus iguals. Aquesta institució serveix, avui dia, perquè les masculinitats hegemòniques, molt assetjades ja en altres espais, tinguin aquí un espai en el qual la desigualtat és la norma i no l'excepció.

Presentar-la com contrahegemònica és important també per al discurs regulacionista que d'aquesta manera es permet assegurar que l'abolicionisme és hegemònic. La veritat és que la prostitució pot patir vaivens legals des que el feminisme va posar la seva vista en ella però parlem -i això no és discutible- d'una institució que de pur naturalitzada i antiga, es confon amb el paisatge. Parlem, ni més ni menys, que del privilegi masculí, existent en totes les èpoques, en totes les cultures, en totes les classes socials i en tots els països, per accedir per diners al cos de les dones, la qual cosa evidentment demostra que és una institució molt estimada pel sistema. Dir que a Espanya l'abolicionisme és hegemònic quan la indústria de la prostitució i el proxenetisme són legals, no perseguits, no combatuts des de pràcticament cap instància i sempre naturalitzats i justificats, és molt dir. El regulacionisme pretén per a si ser contrahegemònic -tot i que la realitat ho desmenteix- perquè el seu argument principal, el seu únic argument, és la llibertat individual, sent que la llibertat és sempre llibertat contra la ideologia dominant.

El discurs abolicionista, en canvi, vol sortir-se del discurs dels drets individuals per a (re) polititzar la institució; i ho fa dins de la tradició feminista de polititzar les institucions patriarcals,

Qui té por de les prostitutes?

Escrit per Beatriz Gimeno, activista feminista i LGTB
divendres, 6 de maig de 2016 01:03

com ja hem amb el matrimoni, l'amor, el treball domèstic o la maternitat. Hem polititzat aquestes institucions més enllà de les situacions personals de les dones que estiguem immerses en elles; situacions personals que poden anar des de la felicitat més absoluta fins a la completa dissort. És la institució i les seves conseqüències per a la igualtat qual cosa, com a feministes, considerem que, també, és molt important debatre, i no únicament la situació individual de les dones les vides estan relacionades amb aquestes institucions.

Tanmateix, ja està bé que les úniques dones en prostitució a les que donem veu són aquelles que diuen el que volem escoltar. Les dones en prostitució tenen tot tipus d'opinions respecte a la seva activitat i moltes d'elles estan sent silenciades pels seus suposats defensors. Són legió aquelles dones que poden narrar, des de la seva pròpia experiència, històries terribles que mereixerien ser escoltades. El regulacionisme silencia a aquestes dones i molt sovint també nega fins i tot que aquest dolor existeixi.

Però a més, hi ha les que dedicant-se a la prostitució i no volent abandonar aquesta activitat, tenen arguments molt sòlids per defensar que la seva activitat no sigui regulada (perquè legalitzada a Espanya ja ho està). Només hi ha dues maneres d'estar en la prostitució: per compte propi i per compte aliè. Totes les dones dedicades a la prostitució, (de les reals, no de les pretty Woman) amb les que m'he trobat m'han manifestat sempre que el que volen és treballar pel seu compte.

Les regulacions tenen sempre a veure en com regular la indústria, ja que com autònomes les prostitutes tenen els mateixos drets que qualsevol altra treballadora en la seva mateixa situació. La manca de drets de moltes d'aquestes persones, que és molt gran, té a veure amb altres qüestions generals com la pobresa, l'estatus d'irregulars, la vulnerabilitat de gènere etc. Cap regulació del món ha arreglat res d'això perquè cap regulació del món ha combatut la indústria ni als empresaris. Fa pensar que en aquesta època de desregulació massiva dels partits de dretes i els propis empresaris vulguin precisament regular aquest comerç en el qual la no regulació és, justament, un fre a l'explotació.

Moltes abolicionistes no volem regular la prostitució com una activitat més perquè això no ajuda a les dones en prostitució però, a més, aquesta regulació legitima una institució sexista i de desigualtat. La Prostitució no és una activitat qualsevol, sinó una institució la base és una ideologia sexual patriarcal que combatem i l'ús, per part dels homes, els ofereix la possibilitat d'experimentar la desigualtat sexual que les feministes estem combatent en tots els àmbits de la vida. És possible educar en igualtat als i les joves d'un institut, per exemple, sabent que en sortir de classe ells tenen l'opció / privilegi -cada vegada més utilitzat- d'acudir a passar la tarda al puticlub del poble? Com es pot després combatre en una classe aquesta profunda

Qui té por de les prostitutes?

Escrit per Beatriz Gimeno, activista feminista i LGTB
divendres, 6 de maig de 2016 01:03

experiència de desigualtat de gènere? On els situa aquesta experiència als nois, i on a les seves novies, a les noies? Podem dir-los que estan en el mateix costat del món?

Tampoco ajuda intentar desqualificar el discurs abolicionista esgrimint que algunes de les seves defensores -que s'han oposat a la normalització de l'activitat impulsada per **Ada Colau**- són del PSOE (i del PCE!) Ocultant però que les mesures impulsades per l'Ajuntament de Barcelona han estat fortament recolzades (i fins i tot impulsades, per Ciutadans) sense que això vulgui necessàriament dir que els qui els donen suport ho fan per les mateixes raons.

No ajuda seguir dient que les abolicionistes neguem a les dones que es dediquen a la prostitució el seu estatus de subjecte. Això és com dir que els que polititzem l'amor romàntic, per exemple, vam negar a les dones la possibilitat que s'enamoren. No. Busquem sortir d'un debat en el qual només sembla tenir cabuda la discussió sobre els drets individuals, per repolititzar i qüestionar una institució creada pel patriarcat i que sembla ser-li absolutament funcional ja que és evident que no hi ha interès en combatre-la i que, a més, no només no decreix sinó que sembla haver trobat en el neoliberalisme patriarcal el seu hàbitat ideal. I per acabar, o per seguir ... només faltava dir que les abolicionistes reproduïm el binarisme sexual, sent com és que és la institució prostitucional és l'encarregada de mantenir l' statu quo sexual i de gènere.

L'home com a subjecte sexual i la dona com a objecte d'ús; res de nou sinó vell com el patriarcat. No qüestionar la prostitució suposa acceptar el binarisme sexual que li dóna origen i justificació; la ideologia patriarcal que sosté que els homes són éssers sexuals, amb necessitats sexuals que tenen dret a satisfer. Si el desig sexual dels homes es converteix en un dret, (un privilegi masculí) tal com passa, això vol dir que la societat ha de procurar que hi hagi un contingent immens de dones disposades a satisfer-i, a partir d'aquí, construir i / o mantenir la desigualtat. El no qüestionament de la institució prostitucional té profundes conseqüències en la construcció de la igualtat / desigualtat de gènere. No crec que, amb bona voluntat, pugui negar-se que aquest privilegi universal té conseqüències en la socialització de nens i nenes; que situa a nois i noies en diferents llocs del món; que els ensenya coses diferents del ser home i de ser dona.

En la meva opinió no hi ha solucions simples a problemes complexos i aquesta és una institució molt complexa. És complicat abastar totes les seves ramificacions, la seva relació amb la pobresa, amb la immigració, amb el consum, les modes, la publicitat, la sexualitat, el patriarcat, el mercat, la globalització, els rols sexuals i socials, la masculinitat hegemònica, la desigualtat, les relacions nord-sud ... és clar que és difícil parlar de tot això en un article. El que no es pot fer és dir que les abolicionistes són dolentes i conservadores i els que no la

Qui té por de les prostitutes?

Escrit per Beatriz Gimeno, activista feminista i LGTB
divendres, 6 de maig de 2016 01:03

qüestionen són molt progressistes, i així tot. Ximpleries no, per favor, que d'aquestes ja hem tingut força.

*Article publicat a Tribuna Feminista